

Jeg kommer til Communiqué'et af 9. Juli, som forskellige Medlemmer har tal om, og som det ogsaa for mig er nødvendigt at opholde mig ved. En Udtalelse af den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Pitzner) om dette Communiqué's Udsendelse forekommer mig ikke helt og klart at dække Maaden, hvorpaa det er udsendt. Det er ganske klart, at det er udsendt af Landmandsbanken, men med Statsministerens, Handelsministerens og Nationalbankens Billigelse og Godkendelse af Communiqué'et i dets Helhed. I sin Redegørelse i Dag siger Nationalbankdirektør Ussing, at da dette Communiqué skulde udsendes, maatte Nationalbanken sørge for, at der ikke fremkom noget urigtigt i Landmandsbankens Erklæring. Han tilføjer videre, at ildesindede ikke synes at kunne læse Dansk, og han tilføjer endelig, at enhver, der gider læse, vil se, at det er fuldkommen urigtigt, at det i Communiqué'et foregives, at Bankinspektørens Undersøgelse har ført til et mildere Resultat end Virkeligheden.

Nu ved jeg ikke, hvilke ildesindede Læsere Nationalbankdirektør Ussing tænker paa. Jeg tænker derimod, at han ikke kan undgaa at erindre, at han, da Communiqué'et udsendtes, havde mange velsindede Læsere. Jeg minder om, at hele Pressen overfor den Ordning, Regeringen og Nationalbanken havde gennemført med Landmandsbanken, stillede sig overmaade velsindet, paakaldt af dem, der gennemførte denne Ordning, for at støtte den til eventuel Bevarelse af Landmandsbanken, og at denne velsindede Presse, som var vejledet af Ordningens Skabere, sagde, hvorledes dette Communiqué skulde læses. Jeg ved endvidere, hvorledes hundrede Tusinder Danske har læst dette Communiqué. De læste det ganske simpelt saaledes, at Landmandsbanken, Bankinspektøren, Nationalbanken og Handelsministeren var enige om, at Landmandsbankens Aktier var 110 pCt. værd, at der var 5 Mill. Kr. i Behold af Landmandsbankens Reserver, og at Banken, altsaa med et Tilskud fra Nationalbanken paa 30 Mill. Kr. vilde kunne fortsætte sin Virksomhed med en uangrebet Aktiekapital og 35 Mill. Kr.

Jeg spørger, om der er nogen, der vil bestride, at saadan blev dette Communiqué læst, og jeg spørger det høje Ting, om det var ubeføjet, at det blev saadan læst. Der staar i dette Communiqué to sideordnede Sætninger. Den første lyder saaledes: „Efter en af Banken for kort Tid siden sket Vurdering viser det sig, at Bankens

egen Kapital vilde blive nedbragt til, vadh der svarer til Aktiernes nuværende omtrentlige Kursværdi, og man har da ogsaa som Følge deraf været indstillet paa, at der ved Afslutningen af indeværende Aars Regnskab maatte tages Hensyn hertil“. Det er den første Sætning. Den anden sideordnede Sætning lyder saaledes: „Da inidlertid en af Bankinspektørens foretagne Gennemgang af Landmandsbankens Engagementer nu er afsluttet, har man efter Samraad med Handelsministeren og Nationalbanken ment det rigtigt allerede paa nærværende Tidspunkt at fastlægge den Linie, der bør følges“, og saa følger Meddelelsen om, at man vil gøre det, som Banken efter sin egen Vurdering var indstillet paa at gøre ved Regnskabsaarets Slutning.

Den, der nu med Kendskab til, hvad der er foregaaet den 9. Juli, med Kendskab til, at Bankinspektørens Beretning viste et Tab paa 144 Mill. Kr., som har læst Bankdirektør Ussings Redegørelse i Dag, deltaget i Udvalgsforhandlingerne og været til Stede i denne Sal, enhver saadan kan jo meget vel se, at der ikke i disse to sideordnede Sætninger har staaet noget positivt urigtigt. Det er altsaa det, som Nationalbankdirektør Ussing erklærede, at Nationalbanken skulde sørge for, at der ikke stod. Her stod ikke, at Bankens Vurdering og Bankinspektørens Vurdering var den samme; det staaer der ikke; men hele Offentligheden maatte læse Communiqué'et, som om der stod, at der ingen — i alt Fald ingen væsentlig Uoverensstemmelse var, og at den Ordning, der blev truffet af Handelsministeren og af Nationalbanken, blev truffet paa Grundlag af Bankens Vurdering og Bankinspektørens afsluttede Undersøgelser.

Jeg siger derfor om denne Udtalelse, at den er affattet saaledes, som den skriver, der ikke vil sige noget positivt usandt, men som vil skjule den positive Sandhed. Jeg siger endvidere, at Befolkningen har haft den allerbedste Grund til at tro, at en saadan Maade at skrive paa vilde Nationalbankdirektør Ussing ikke anerkende. Enhver, som erindrer, hvad Bankdirektør Ussing har sagt om saadanne Forhold, maa give mig Ret heri. Jeg siger saa videre: Hvad kom saa denne Erklæring til at betyde? Ja, paa dens Autoritet, saaledes som den blev uden Modsigelse læst, skete det, at Indskuddene bevaredes, Aktierkøbtes — maaske det ikke har været i noget stort Omfang — af Folk, der købte dem, fordi de troede derigennem at faa en